

ת"ד 3824/12/12 - מדינת ישראל נגד עומר פדילה

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 3824-12-12 מדינת ישראל נ' פדילה
תיק חיצוני: 6/00102184/12

בפני	כב' השופטת מגי כהן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	עומר פדילה

החלטה

בפני בקשת ב"כ הנאשם לזימון עדים לעניין טיעונים לעונש, קורבן העבירה (עת/11), וד"ר בוריס נודלמן אשר חתום על חלק מת/20.

בדיון שהתקיים ביום 23.10.2014 טענו הצדדים לעניין ואיפשרתי לב"כ הצדדים להשלים טענותיהם לעניין הבאת עדים בשלב הטיעונים לעונש, באשר לנסיבות ביצוע העבירה שאינן מהוות את יסודות העבירה וזאת בהתאם לע"פ 9718/04.

ב"כ הנאשם מבקש לזמן את קורבן העבירה ואת הרופא לצורך בירור סתירה בין עדות הקורבן (ת/25), לתעודות הרפואיות (ת/20), בדבר שבר שנגרם לקורבן.

לטענתו הסכמת הנאשם לקבלת ראיות אלה, אינה מהווה הסכמה אוטומטית לתוכנם, שתתפרש כוויתור אוטומטי להבאת העדים בשלב הטיעונים לעונש, וכי זכותו של הנאשם להביא ראיות להבהרת סתירה פנימית העולה מראיות אלה, כאשר ישנו חשד שקורבן העבירה שיקר והעצים את הנזק, כך שזימונו יכול להפחית את המסה הקריטית לעניין עונשו.

המאשימה מבקש לדחות את הבקשה בהיעדר נימוק בטענה כי ב"כ הנאשם עושה ניסיון להחזיר את התיק לשלב ההוכחות על אף שניתנה כבר הכרעת דין, מה גם שאין סתירות בין התעודה הרפואית (ת/20) ועדות הקורבן (ת/25), ומסמכים אלה הוגשו בהסכמה בשלב הראיות, כך שמדובר בניסיון ההגנה למשוך זמן ובכך לגרום בכך הקלת עונשו של הנאשם.

לאחר שעיינתי בבקשה ושקלתי טענות הצדדים החלטתי לדחות את הבקשה ואנמק:

אין מחלוקת כי בשלב הטיעונים לעונש רשאים הצדדים להביא ראיות שאינן סותרות את הנטען על ידם בשלב בירור האשמה.

סעיף 40 קובע:

... (א)

"(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א) -

(1) בשלב הטיעונים לעונש, הנאשם רשאי להביא ראיות מטעמו, ובלבד שאינן סותרות את הנטען על ידו בשלב בירור האשמה, והצדדים רשאים להביא ראיות שנקבע בחיקוק כי יובאו בשלב זה;

(2) בית המשפט רשאי, לבקשת אחד מהצדדים, להתיר להביא ראיות בעניין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה בשלב הטיעונים לעונש, אם שוכנע כי לא היתה אפשרות לטעון לגביהן בשלב בירור האשמה או אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

ברע"פ 9718/2004 מד"י נ' טאלב, נדונה סוגיית שמיעת ראיות לעניין חומרתן של נסיבות בעבירה במסגרת פרשת גזה"ד, והבאת ראיות לעניין העונש כאשר נסיבות אלא אינן חלק מיסודות העבירה, אך פורטו במסגרת עובדות כתב האישום.

"סיכומו של דבר: בשאלה שהובאה להכרעתנו בבקשת רשות הערעור הנוכחית עמדתי היא כי אף שככלל ראוי שיעקר המסכת הראייתית תתברר בשלב שלפני הכרעת הדין, הרי שהקשיים שהוצגו, הן על-ידי חברי, הן על-ידי, לצד השיקולים השונים הבאים לידי ביטוי בסוגיה זו, מובילים למסקנה כי יש להותיר לערכאה הדיונית גמישות להכריע בעניין זה גם בצורה אחרת. אין לקבוע לכן כלל גורף לפיו יש להוכיח בשלב בירור האשמה את התקיימותן של נסיבות מחמירות שאפפו את ביצוע העבירה.

נטענו בכתב האישום, אך אינן חלק מהגדרת העבירה. מכאן, כי בהתאם לשיקול-דעתו של בית המשפט היושב בדין ותוך שמירה מקסימאלית על זכויותיו של הנאשם ומניעת הפתעתו, יש לאפשר לתביעה - במקרים המתאימים - להביא ראיות לנסיבות מעין אלו גם בשלב הטיעונים לעונש."

....

שנית, כפי שרמזתי בראשית דבריי, אף שהעניין לא הובא להכרעתנו במסגרת בקשת רשות הערעור הנוכחית, אני סבורה כי רוח הדברים ראוי שתחול גם ביחס לרצון ההגנה להביא בשלב הטיעונים לעונש ראיות ביחס לנסיבות מקלות שאפפו את ביצוע העבירה ושאינן קשורות במישרין לעצם ההרשעה בעבירה. גם במקרה כזה, ככל שטענות הנאשם לא היו רלוונטיות לשאלת אחריותו לביצוע העבירה אלא אך לעניין העונש שיוטל עליו, הרי שאין לטעמי מקום למנוע ממנו באופן עקרוני להביאן בשלב הטיעונים לעונש, וגם עניין זה, ראוי שיבחן לגופו על-ידי הערכאה הדיונית."

במקרה אשר בפני הנאשם הואשם והורשע בביצוע הפקרה בלבד, אומנם בעובדות כהאישום נטען כי הנאשם גרם לתאונה ממנה ונגרם לקורבן שבר ביד, חבלות בראש וברגל ימין, אך לא מיוחס לנאשם אישום על גרימת התאונה, נזק או חבלות.

ב"כ הנאשם מבקש לזמן עדים לבירור עובדות ולא לעניין הטיעונים לעונש.

טענות אלו היו צריכות להיטען לפני בשלב של ההוכחות כאשר לנאשם הייתה אפשרות לחקור את העדים, אולם הוא ויתר על זכות זו, בפרוטוקול דיון מיום 06.01.14 הוגשו בהסכמה:

1. תעודה רפואית של הנפגע ת/20 (עמ' 20 לפרוטוקול שורה 5).

עיון בתעודה מעלה "**חשד לשבר הקרואיד הושם גבס**" (ת/20 עמ' 4 שורות 8-9).

2. הודעת הנפגע מיום 31.09.2011 - ת/25 (עמ' 20 לפרוטוקול שורה 10),

עיון מהודעת הקורבן "**טיפלו בי ביד שהיה לי שבר**" (ת/25 שורה 15),

כך שאין למחלוקת עובדתית שמעלה ב"כ הנאשם כעת כל ביסוס.

העובדה שב"כ הנאשם הנוכחי קיבל על עצמו המשך יצוג בתיק זה בשלב הטיעונים לעונש אינה מהווה נימוק לפתוח את שלב ההוכחות.

גם לגופו של העניין, בקשת ב"כ הנאשם הינה סתמית, כך למשל בדיון שנערך ביום 23.10.14 ציין ב"כ הנאשם:

"אני לא יודע כיצד אני היום אגלה לבית משפט מה אני הולך לגלות דברים שאני בעצמי לא יודע מה תעלה העדות של אותו קורבן"(עמוד 67 לפרוטוקול שורות 14-16).

"יכול להיות שזה יהיה מהלך סרק אבל לפחות יקבל את יומו, שיצא בתחושה שלמה עם מה שבית משפט הכריע לגביי" (עמוד 67 לפרוטוקול שורות 17-19).

לאור הנימוקים הנ"ל לא מצאתי להעתר לבקשת ב"כ הנאשם.

סיכומו של דבר הבקשה נדחית.

במועד הקבוע ישמעו טיעוני ההגנה לעונש.

המזכירות תשלח העתק החלטתי זו לצדדים.

ניתנה היום, ט' כסלו תשע"ה, 01 דצמבר 2014, בהעדר
הצדדים.